

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 37/18
V Luxemburgu 10. apríla 2018

Rozsudok vo veci C-191/16
Romano Pisciotti/Spolková republika Nemecko

Členský štát nie je povinný zaručiť každému občanovi Únie pohybujúcemu sa na jeho území, aby sa na neho vzťahoval zákaz vydania do Spojených štátov, ktorý sa vzťahuje na jeho vlastných štátnych príslušníkov

Pred vydaním tohto občana však dožiadaný členský štát musí umožniť členskému štátu jeho pôvodu, aby požiadal o jeho vydanie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu

Pán Romano Pisciotti, taliansky štátny príslušník, bol v Spojených štátoch amerických obvinený z účasti na protisúťažných dohodách v oblasti predaja morských palivových hadíc. Počas svojho letu z Nigérie do Talianska bol pri prestupe na letisku v Nemecku zadržaný. Na základe dohody EÚ – USA o extradícii bol vydaný do Spojených štátov, kde bol následne odsúdený na peňažný trest a na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov.

Pán Pisciotti podal žalobu na Landgericht Berlin (Krajinský súd Berlín, Nemecko), ktorou sa domáhal zaviazať Spolkovú republiku Nemecko na náhradu škody. Domnieval sa, že Nemecko porušilo právo Únie, konkrétne všeobecnú zásadu zákazu diskriminácie, tým, že odmietlo uznať, že sa na neho uplatňuje zákaz vydávania osôb priznaný v nemeckej ústave nemeckým štátnym príslušníkom.

V tejto súvislosti Landgericht Berlin položil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky.

Svojím rozsudkom z dnešného dňa Súdny dvor najprv konštatoval, že situácia občana Únie, akým je pán Pisciotti [na ktorého sa vzťahovala žiadosť o vydanie do Spojených štátov a ktorý bol na účely prípadného vykonania tejto žiadosti zadržaný v inom členskom štáte (Nemecko), než je členský štát, ktorého je štátnym príslušníkom (Taliansko)], spadá do pôsobnosti práva Únie, keďže uvedený občan na spätočnej ceste z Nigérie využil svoje právo na voľný pohyb v Únii a uvedená žiadosť o vydanie bola podaná v rámci dohody EÚ – USA. Skutočnosť, že v okamihu zadržania pán Pisciotti cez Nemecko iba prechádzal, je v tejto súvislosti irelevantná.

Súdny dvor ďalej konštatoval, že v takomto prípade **právo Únie¹ nebráni tomu, aby dožiadaný členský štát (Nemecko) stanovil na základe ústavnej normy rozdielne zaobchádzanie s vlastnými štátnymi príslušníkmi a so štátnymi príslušníkmi iných členských štátov a aby dovoľoval vydávanie štátnych príslušníkov iných členských štátov a súčasne zakazoval vydávanie svojich vlastných štátnych príslušníkov, pokiaľ predtým umožnil príslušným orgánom členského štátu, ktorého štátnym príslušníkom je tento občan (Taliansko), aby požiadali o jeho vydanie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a pokiaľ tento posledný štát neprijme v tomto smere žiadne opatrenia.**

Súdny dvor zdôraznil, že dohoda EÚ – USA v zásade umožňuje, aby členský štát vyhradil svojim štátnym príslušníkom, buď na základe ustanovení bilaterálnej dohody (Dohoda o extradícii medzi Nemeckom a Spojenými štátmi), alebo na základe pravidiel ústavného práva (nemecká ústava), osobitné postavenie tým, že zakáže ich vydávanie.

¹ Zákaz akejkoľvek diskriminácie na základe štátnej príslušnosti a právo voľného pohybu akéhokoľvek občana Únie.

Je pravda, že v situácii, akou je situácia vo veci samej, rozdielne zaobchádzanie spočívajúce v umožnení vydania občana Únie, ktorý je štátnym príslušníkom iného členského štátu (ako pán Piscioti), vedie k obmedzeniu slobody pohybu.

Súdny dvor však už konštatoval², že cieľ spočívajúci v zabránení beztrestnosti osôb, ktoré spáchali trestný čin, má legitímny charakter a môže v zásade odôvodniť takéto obmedzenie.

Okrem toho sa vyžaduje, aby dotknuté opatrenie bolo nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa a aby tento cieľ nebolo možné dosiahnuť menej obmedzujúcim opatrením, akým je vydanie občana Únie do jeho členského štátu pôvodu, ak tento členský štát má právomoc stíhať túto osobu za rovnaké skutky, z akých je obviňovaný v žiadosti o vydanie.

V prejednávanej veci boli konzulárne orgány Talianskej republiky pred vykonaním predmetnej žiadosti o vydanie informované o situácii pána Pisciotiho, pričom talianske súdy nevydali európsky zatýkací rozkaz na túto osobu. Právo Únie teda nebráni vydaniu pána Pisciotiho do Spojených štátov.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

² Rozsudok zo 6. septembra 2016, Petruhin, C-182/15, pozri tiež TK č. 84/16.